

English for Thai Friends

e-BOOK

Quick Pick

Grammar
น่ารู้

ภาษาอังกฤษที่เราเรียนรู้ได้เร็ว

- ▶ เพื่อนเป็นเจ้าของหนังสือไวยากรณ์อังกฤษที่มีโครงสร้างสุดกระชับ
- ▶ เพื่อนสามารถเข้าใจไวยากรณ์อังกฤษได้มากยิ่งขึ้น
- ▶ เพื่อนรู้ว่า Tense ในภาษาอังกฤษมีกี่ Tense
- ▶ เห็นโครงสร้างและผูกประโยคเองได้ทันที
- ▶ มีเคล็ดลับจำกฎไวยากรณ์
- ▶ พบแนวภาษาอังกฤษที่ใช้ในชีวิตประจำวัน
- ▶ พันประโยคปริกัลปมาลามาใช้ได้
- ▶ ใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องและว่องไว
- ▶ ต่อไปนี้เพื่อนจะพูด - เขียนอังกฤษได้อย่างไม่อายใคร

จิรากรณ จุฑารัตน์

The Knowledge Center

นำเสนอหนังสือดี มีคุณค่า

English for Thai Friends

Quick Pick

Grammar
น่ารู้

ภาษาอังกฤษที่เราเรียนรู้ได้เร็ว

- ▶ เพื่อนเป็นเจ้าของหนังสือไวยากรณ์อังกฤษที่มีโครงสร้างสุดกระชับ
- ▶ เพื่อนสามารถเข้าใจไวยากรณ์อังกฤษได้มากยิ่งขึ้น
- ▶ เพื่อนรู้ว่า Tense ในภาษาอังกฤษมีกี่ Tense
- ▶ เห็นโครงสร้างและผูกประโยคเองได้ทันที
- ▶ มีเคล็ดลับจำกฎไวยากรณ์
- ▶ พบแนวภาษาอังกฤษที่ใช้ในชีวิตประจำวัน
- ▶ พันประโยคปริกัลปมาลามาใช้ได้
- ▶ ใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องและว่องไว
- ▶ ต่อไปนี้เพื่อนจะพูด - เขียนอังกฤษได้อย่างไม่อายใคร

จิราภรณ์ จุฬารัตน์

The Knowledge Center

นำเสนอหนังสือดี มีคุณค่า

คำนำสำนักพิมพ์

หนังสือหลักการใช้ไวยากรณ์อังกฤษที่ถูกต้องเล่มนี้ ได้รวบรวมหลักการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษไว้ส่วนหนึ่งโดยละเอียด เหมาะสำหรับนักเรียน นักศึกษา และผู้สนใจศึกษาภาษาอังกฤษ เพราะการใช้ไวยากรณ์อย่างถูกวิธี จำเป็นอย่างยิ่งในการใช้ภาษาอังกฤษ

สำนักพิมพ์หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคนไทยเราไม่มีอะไรด้อยกว่าต่างชาติ ถ้าได้ศึกษา และได้รับข้อมูลที่ดีและถูกต้อง หนังสือ Grammar นู๋รู้เล่มนี้ ถือเป็นหนังสือที่อ่านง่าย เข้าใจง่าย และสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้จริงๆ

ขอแสดงความนับถือ

The Knowledge Center

คำนำ

Quick Pick English for Thai Friends (ภาษาอังกฤษที่เราเรียนรู้ได้รวดเร็ว) เหมาะสำหรับผู้ที่สนใจศึกษาภาษาอังกฤษแต่มีเวลาว่างน้อย และยังเหมาะสมอย่างยิ่งสำหรับนิสิตนักศึกษา ที่จะใช้อ่านทบทวนแบบปัจจุบันทันด่วนเพื่อเตรียมตัวสอบในระดับพื้นฐาน (Fundamental) ถึงระดับกลาง (Intermediate)

ผู้เขียนได้ใช้ภาษาพูดในการอธิบายเพื่อให้เข้าใจง่ายแก่การเข้าใจ และได้พยายามเลือกสรุปเอาแต่ส่วนที่สำคัญส่วนหนึ่งซึ่งจำเป็นต้องใช้ทั่วไปในชีวิตประจำวัน โดยเจตนาจะตัดความสับสนออกไป ลดความยุ่งยากให้น้อยลง พร้อมกับยึดตัวอย่างประกอบการใช้ประโยคในแต่ละจุดมุ่งหมายไว้ให้พิจารณาด้วย

เช่นหากว่าจะพูด-เขียนประโยคเกี่ยวกับการใด อะไร หรืออย่างไร ผู้อ่านสามารถกราดสายตาดูในสารบัญ แล้วเลือกหัวข้อที่ต้องการพูด-เขียนมาใช้ได้ ซึ่งอย่างน้อยก็อาจจะเผชิญตรงกับความสะดวก ดังนั้นหนังสือนี้จึงใช้ชื่อสั้นๆว่า “Quick Pick” อันหมายถึงดึงภาษาอังกฤษมาใช้ได้โดยเร็ว

กราบขอบพระคุณบิดามารดาผู้กรุณาส่งเสริมให้เล่าเรียน ตลอดจนครูอาจารย์ผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาให้

ขอขอบคุณ Mr. Thom Allison ที่ปรึกษาฝ่ายวิชาการ ผู้เมตตาให้คำแนะนำเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษ

ท้ายสุดขอขอบคุณทุกกำลังใจที่ให้การสนับสนุนอยู่เบื้องหลัง

จิราภรณ์ จุฑารัตน์

Chiraporn Chutarat, has written a masterful text for Thai speaking people to learn English quickly and correctly. The book is a useful adjunct to other texts used by students in formal English classes as well as for the casual learner. She has wedded English conversation and grammatical rules in a manner that is not intimidating and is even fun to use.

Any Thai speaker using this text should be able to quickly begin to use English expressions, including idiomatic expressions with a minimum of effort.

I, for one, eagerly await her next book on this subject matter and encourage her to complete a similar text for English speakers who want to learn to speak Thai.

Congratulations Khun Chiraporn Chutarat, on a great accomplishment.

Thomas A. Allison

สารบัญ

	หน้า
บทที่ 1 ก่อนจะพูด (Parts of Speech)	1
บทที่ 2 บุรุษสรรพนาม (Personal Pronoun)	5
บทที่ 3 กริยาช่วย (Modal - Auxiliary - Helping Verbs)	7
บทที่ 4 ใช้ และ ไม่ใช่ A, An, The (Articles)	17
บทที่ 5 ก่อนจะเขียน (Sentence Structure)	25
- โครงสร้างกาล (Tense)	26
- ใช้รูปประโยคให้เข้ากับกาล (Sentence and Tense)	28
บทที่ 6 พูด-เขียนมากกว่าหนึ่งประโยค (Compound Sentence)	43
บทที่ 7 พูด-เขียนประโยคซับซ้อน (Complex Sentence)	51
บทที่ 8 ถูกเขากระทำ (Passive Voice)	67
บทที่ 9 ปริกัลปมาลา (Subjunctive)	69
บทที่ 10 อนุประโยคเงื่อนไข (Conditional Clause)	75
บทที่ 11 เรียงลำดับคำคุณศัพท์ (Adjective Series)	79
บทที่ 12 ชั้นเปรียบเทียบคุณศัพท์ (Degrees of Adjective Comparison)	81
บทที่ 13 ชั้นเปรียบเทียบวิเศษณ์ (Degrees of Adverb Comparison)	85
บทที่ 14 บอกเวลา นาฬิกา (Time Indication)	91
บทที่ 15 บวก ลบ คูณ หาร (Calculation)	95
บทที่ 16 เศษส่วน, เปอร์เซนต์ (Fraction, Percent)	99
บทที่ 17 คำถามโยงท้าย (Tag Question)	101
บทที่ 18 ถ้ายทอดคำพูด (Direct and Indirect Speech)	103

เรื่องเล่าจากผู้เขียน

“ถ้าลูกพูดภาษาอังกฤษได้จะได้เปรียบ จะมีโอกาสได้ทำงานกับบริษัทฝรั่งนะลูกนะ”

เป็นคำกล่าวของคุณพ่อซึ่งเคยพูดกรอกหูอยู่ทุกวัน เริ่มตั้งแต่ฉันมีอายุราวสามขวบ ยังเด็กขนาดนั้นมันจึงไม่ยอมเข้าใจว่าทำไมต้องเรียนภาษาอังกฤษด้วย แม้ภาษาไทยก็ยังพูดไม่ชัดเอาเลย แต่กระนั้นคุณพ่อก็เคียวเชิญ ชำยั้งสั่งพี่สาวให้เร่งกวัดขันให้ฉันท่อง A B C-Z ให้ได้ภายในหนึ่งสัปดาห์

กับวัยสามขวบ ฉันเพียรท่อง เอ บี ซี จนถึงแซด ได้อย่างกระตือรือร้น แทนที่จะให้ออกเสียงซ.โซ่คงต้องรอรเวลานานนับเดือนให้ฟันบนแถวหน้าขึ้นมาเต็มเสียก่อน เสียงเสียดสีแทรกชอกฟันจึงจะเล็ดออกมาได้ เมื่อยริมฝีปากอย่าบอกใคร หากว่านาที่ไหนออกเสียงไม่เป็นที่ถูกใจ ฝ่ามือหนาใหญ่ของพี่สาวก็ฟาดเปรี้ยงเข้ากลางหลัง เด็กก็สะอึกนะซี แล้วทีนี้จะท่องได้ยังไง ไม่ท่องก็ถูกทุบซ้ำ จำต้องท่องไปสะอึกไปอ้วกไปร้องไห้ไปด้วย ลำบากน่าดู

ภาษาอังกฤษน่าชิงชังเสียจริงๆ ฉันรู้สึกเช่นนั้นเพราะไม่สามารถเล็งเห็นถึงประโยชน์ของมันในยามนั้นได้ พอเข้าเรียนชั้นประถม ฉันกับพี่น้องรวมห้าคนต่างก็ถูกคุณพ่อกำชับให้ท่องศัพท์อังกฤษวันละ 20 คำ การทดสอบว่าลูกๆ เชื่อฟังคำสั่งกันแค่ไหนนั้น คุณพ่อมักทดสอบเราในระหว่างมื้ออาหาร จะมีข้อเข้า กลางวัน หรือเย็นก็สุดแท้แต่อารมณ์ของท่าน ทำให้ห้าพี่น้องพากันเป็นโรคเบื่ออาหาร ต่างเฉไฉอย่างยิ่งไม่หิวตามๆ กัน ถึงเวลากินข้าวเมื่อใด เหมือนฟ้าสาปสั่งให้ไปตายยังงี้ยังงั้น

“ตัวเองก่อนซี เค้าทีหลัง ตัวเองก่อน เอ็งนั่นแหละก่อน เดี่ยวข้าทีหลัง” ห้าพี่น้องกระทุ้งศอกเกี่ยงต่อๆ กันว่าให้ไปนั่งยังโต๊ะอาหาร เพราะเราต่างก็

อยากจะนั่งให้หางมะเหงกของคุณพ่อกันทุกคน ฉันทแสร้งทำอืดอาดจึงได้ลงนั่งเป็นคนสุดท้ายที่ซึ่งอยู่ไกลจากคุณพ่อที่สุด

โต๊ะอาหารมีลักษณะเป็นวงรี มีคุณแม่ด้วยก็เป็นเจ็ดคน คุณพ่อนั่งประจำหัวโต๊ะจึงสามารถเห็นหน้าซีดๆ ของลูกทุกคนได้ชัดเจน แต่ไม่มีลูกคนไหนอาจรู้สึกสบายตาท่านหรอก เราต่างเจียบงัน แต่ละคนเล็งดูข้ออ่อนล้าอมราวกับว่ามันเป็นหมาเฝ้าหนอนไม่น่าจับแตะแม้แต่นิด และคอยเหลือดูว่าพี่น้องคนไหนจะจับข้อก่อน เป็นอย่างนี้ทุกมื้อเลย

“กิน” คุณพ่อตะคอกบอกเรารวมๆ

เสียงลั่นโต๊ะขนาดนั้นพวกเราจึงตะครุบข้อในใครข้อมันเกือบพร้อมกัน ต่างก้มหน้าจะตักอาหารใส่ปาก แต่คุณพ่อสั่งว่าอย่าเพิ่งตักเสียอีก “ตอบพ่อก่อนว่า ‘กิน’ ภาษาอังกฤษพูดว่ายังไง”

แน่ละ พี่ชายคนโตเรียนสูงกว่าเพื่อนจึงตอบโดยไม่ต้องคิด “eat” แล้วยิ้มโล่งใจก่อนจะตักกับข้าวให้ตัวเอง

“แล้วผักวางต้งกับเต้าเจี้ยวนี่ล่ะลูก ภาษาอังกฤษพูดว่ายังไง” คุณพ่อกถามไม่เจาะจงใคร

หากว่าตอบผิดหรือตอบซำก็จะถูกทัฟฟ์ตักข้าวเคาะกลางกะบาลทันที จึงไม่มีอาสาสมัครเสี่ยงตอบสักคน ท่านทราบว่ศัพท์ยากเกินไปสำหรับเรา ต่อให้ท่านเฉลยให้ก็เป็นได้ว่าถ้าลูกจากโต๊ะปุ๊บเราอาจจะปุบปับลิ้มไปเลย ดังนั้นเพื่อกันลิ้มและสลายความน่าเบื่อของภาษาอังกฤษออกไป คุณพ่อจึงแนะนำให้เราเรียงศัพท์เป็นกลอนลูกโซ่ โดยเริ่มจากศัพท์ง่ายๆ ที่ท่านมั่นใจว่าลูกต้องรู้และจำได้ก่อน ท่านไม่เน้นเรื่องสำเนียงโนพยัญชนะเหลว (L, R, Y) ลูกจะกระดกลิ้นร่วไม่ร่วข้างหิวมันก่อน ขอให้จำศัพท์ได้กับใช้ถูกหลักเป็นพอ ข้อแม้ว่าต้องเป็นอังกฤษสลับกับไทย ท่านต้องการมั่นใจว่าลูกรู้คำแปลกับความหมาย และศัพท์คำไหนที่ใช้ร้ายไปแล้วห้ามนำมาร้ายซ้ำอีกเป็นอันขาด ซึ่งพวกเราก็แอบบ่ปากหนาย ทั้งที่ซึ่งแกล้งใจดีว่าท่านฟังให้เราได้รู้ศัพท์มากคำยิ่งขึ้นเท่านั้นเอง

“กิน eat” คุณพ่อเริ่ม คนที่ต้องต่อศัพท์คนต่อไปคือคนที่นั่งใกล้ท่านที่สุด แล้วคนที่นั่งถัดไปฯ ต้องต่อให้ได้ หากใครติดขัดหรือชักช้าทั้งช่วงนานจะถูกทัฟพีเคาะไม่หวั่งตัวสุดแต่ท่านจะเอื้อมถึง ฉะนั้นนั่งใกล้ท่านที่สุดก็โชคดีไป

“meat เนื้อ” น้องสาวต่อสวนทันใจ ยังให้คุณพ่อยิ้มเป็นปลื้ม

“เกลือ salt” น้องชายคนเล็กพูดไม่ค่อยชัด แต่คุณพ่อก็จะลุ่มอล่วยให้ ‘ซอลท’ ใช้เสียงสระเอาได้

“สีเทา gray” พี่ชายว่า

“stay อยู่” พี่สาวรายต่อทันควัน ไม่มีส่ายปลายตามาหาฉันแม้แต่น้อย

“หู ear” ฉันต่อ และจากนั้นคุณพ่อกับลูกๆ ต่างก็รายศัพท์วนกันไปเรื่อยๆ hear-ได้ยิน, บิน-fly, sky-ท้องฟ้า, star-ดาว, ขาว-white, ไป-go, no-ไม่, ใช่-yes, เปิด-duck

เอ? มีศัพท์คำไหนใช้สระอັกบ้างหว่า? เห็นแววดาก็รู้ว่าน้องชายคิดอะไรอยู่ ขึ้นพักลอยโตนโตนในขามแกแต่เขาไม่รู้ว่าศัพท์อังกฤษเรียกอย่างไร เขาจึงถูกทัฟพีเคาะกะโหลกหนึ่งที่ตามธรรมเนียม แล้วคุณพ่อก็ไม่เฉลยให้ ลูกคนที่นั่งถัดไปอย่าใจเย็น ต้องคิดไวล่องหน้าและต่อศัพท์อย่างด่วนจี๋ เราต่อกันเรื่อยไปจนถึง หมู-pig, kick-เตะ

ฉันต่อศัพท์ไซ้ไม่ติด ขณะนั้นนึกไม่ออกว่าศัพท์อังกฤษตัวไหนที่ออกเสียงสั้นเป็นสระอะ ด้วยที่นั่งห่างกันคุณพ่อทำโทษไม่ถึงจึงสั่งให้พี่สาวเขกหัวฉันแทน คุณพี่คงจะมึนมือกระมังจึงทุบเอาๆ คนถูกทุบก็ทนไปที

เจ็บทั้งตัวเจ็บทั้งใจ ลูกจากโต๊ะอาหารไปได้กับบอกตัวเองว่า นับแต่นี้ไปจะท่องศัพท์วันละ 50 คำ โดยเน้นท่องแต่สระเสียงสั้น อะ อัก อี เอะ แอะ อิ๊ก อัวะ โอะ เอาะ ทั้งหลายแหล่ เพียงหวังใจไว้ว่าจะได้เขกหัวเขาคืนบ้าง จำได้ว่าคราวที่ถูกเขกหัวจนน่วมนั้น ฉันลงบันที่กระบายความเจ็บ เจ็บเพราะอังกฤษก็เขียนมันเป็นอังกฤษนี่แหละ เขียนเอง อ่านเอง เข้าใจเอง บันที่กลงได้อาริจนติดเป็นนิสัย หากวันใดไม่ได้ลงก็เหมือนกับขาดบางสิ่งที่จำเป็นไป

ได้เริ่มเรียนอังกฤษในชั้นประถมนับเป็นโอกาสอันดีของฉัน เพราะครู

เน้นถึงการออกเสียงพยัญชนะ นักเรียนคนใดออกเสียงไม่ถูกท่านก็ให้ออกเสียงใหม่อยู่นั่นยันเย็น เลิกเรียนแล้วยังนั่งพ่นน้ำลายเป็นฝอย F-H-V-Z นักเรียนส่วนใหญ่ออกเสียงเพี้ยนเป็น เอ็บ- เอ็ด- วี/แชด (อโหมะชะ) แทนที่จะออกว่า เอฟ- เอช- พีวี่/แชด (โหมะชะ)

คำศัพท์ก็เช่นกัน ท่านให้ท่องเป็นการบ้านวันละ 10 คำ ถึงตรงนี้ฉันโชคดีกว่าเพื่อนเพราะท่องจนไวแล้ว จึงทำให้ได้เงินใช้ทุกคราวที่เข้าเรียนวิชาอังกฤษ คือครูจะถามนักเรียนว่าศัพท์คำนี้แปลว่าอะไร ถ้าใครตอบผิดก็ถูกคนที่ตอบถูกต้องฝ่ามือด้วยไม้ตีของครู ฉันดีเพื่อนมาแล้วทุกคน คนที่เหินหน้าก็ตีหนักหน่อย คนที่ซอบๆ กันก็ยังมีมือ ได้ฝ่าดฝ่ามือเพื่อนจนแดงทุกชั่วโมงที่เรียนอังกฤษ ในที่สุดเมื่อลับหลังครูเพื่อนๆ จึงขอร้องว่าต่อไปนี้ให้ตีเบาๆ แล้วจะให้ฉัน 1 บาท... โอโฮ นักเรียน 42 คน ก็ 42 บาท เงินน้อยอยู่เมื่อไรสมัยนั้นคุณพ่อให้ค่าขนมแคว้นละ 5 บาท

ธุรกิจเริ่มเกิด นอกเหนือจากค่าตีให้เบาลงแล้ว ฉันยังมีรายได้เพิ่มจากที่ให้เพื่อนลอกการบ้านวิชาอังกฤษ คิดเพียง 10 ข้อ 2 บาท ถ้า 20 ข้อก็ 3 บาท ใจดีลดเปอร์เซ็นต์ให้ มีคนลอกโดยเฉลี่ย 35 คนx3 บาท=105 บาท หนึ่งเดือนเรียนอังกฤษรวมทั้งสิ้น 32 ชั่วโมง เพราะฉะนั้น $32 \times 105 = 3360$ บาทต่อเดือน รายได้ดี ภาษีไม่ต้องเสีย ข้าวกลางวันกินฟรีโดยเพื่อนในห้องผลัดเวรกันเลี้ยงฉันทุกวัน สุดสัปดาห์ก็พาไปเลี้ยงหนัง ไปเล่นเครื่องเล่นในห้าง

อันที่จริงการบ้านเด็กป.7 ก็ใช่ว่ายากเย็นหนักหนาถ้านักเรียนไม่ซี้เกียจจนเกินไป ความเกียจคร้านของคนบางคนบังเกิดผลพลอยได้ให้คนที่ขยันกว่าฉันเดือนตัวเองอยู่ทุกเมื่อเชิ่ววัน เวลาล่วงเลยเรื่อยไปกระทั่งเทอม 2 เป็นธรรมดาของธุรกิจ ยามดวงดีไม่ต้องมีสิ่งใดมาอุดหนุนก็เด่นได้ ยามถูกขี้อายมิตรสหายเกิดเกลื่อนกลายเป็นศัตรู เหตุเกิดจากเพื่อนกลุ่มหนึ่งเี่ยวไม่ยอมจ่ายค่าลอกการบ้านฉันจึงพาลเพื่อนคนอื่นๆ ที่เคยเป็นลูกค้าชั้นดีไปด้วย โดยมีให้ใครลอกการบ้านอีกแล้ว ส่วนในชั่วโมงอังกฤษหากว่าใครตอบคำถามที่ครูถามไม่ได้ และถ้าครูให้ฉันเฉลยเหมือนทุกครั้งที่ผ่านมา และถ้าฉันตอบได้ครูจะให้ฉันทำโทษเพื่อน

แทน ฉันก็จะดีเพื่อนให้หนักหน่วงกว่าเดิม

มันเป็น trick ทางธุรกิจ เมื่อเพื่อนยิ่งเจ็บก็ยิ่งจ่ายเพิ่มเป็นสองเท่า ใจคนแข็งแค่ไหนเงินข้างออกได้ตั้งคะแนน ฉันให้บริการอีกครั้ง สองครั้ง สามครั้ง บ่อยครั้งเข้าครูอะใจว่าไยนักเรียนจึงทำการบ้านได้ตรงกันยังกับลอกกันมา ระยะหลังครูตรวจสมุดการบ้านแต่เฉพาะของฉันเล่มเดียว หากต้นฉบับถูกก็ถูกกันทั้งห้อง ถ้าผิดก็ผิดกันถ้วนหน้า ฉันเดาว่าครูต้องทราบว่าพวกเราลอกการบ้านกัน แต่โดนท่านจึงไม่ได้ถามแล้วชำระโทษนักเรียนทั้งห้องเสียเลย

ฉันบอกเพื่อนๆ ว่าเลิกลอกกันเสียทีดีไหม ถ้าครูจับได้ฉันจะถูกตีไปด้วย ทว่าเพื่อนก็ไม่ใส่ใจ ยังคงขี้เกียจและอัดฉีดค่าจ้างให้อยู่กระนั้น ฉันจึงคิดวิธีตัดสินเสียโดยแกล้งทำการบ้านผิดๆ ให้ลอกกัน เช่นมีข้อหนึ่งครูให้มาว่า

How long have you been working here, Somsak? (คุณทำงานอยู่ที่นี่มานานเท่าไรแล้ว, สมศักดิ์?) คำคุณศัพท์ long ที่หมายถึง ยาวหรือนานเป็นศัพท์ง่าย ๆ ที่เชื่อว่าเพื่อนทุกคนต้องรู้ แต่เพื่อเป็นการตบตาเพราะยาวตรงข้ามกับสั้น/เตี้ย ฉันจึงแกล้งตอบเพื่อนๆ ไม่มีเฉียดกับคำถามที่ครูให้มาแม้แต่นิด แล้วเพื่อนๆ ก็ลอกตามกันอย่างสนิทใจ

No, I couldn't be that short anymore. No more! (ผมไม่อาจเตี้ยไปกว่านี้ได้อีกแล้ว, เลิกเตี้ยเสียที!)

ลองวัดความสามารถในการลอกของเพื่อนอีกสักหน่อย โดยคำว่า No more! ฉันเขียนไว้ด้วยหมึกสีแดง เพื่อนมันก็แดงด้วย ส่วนคำตอบในข้ออื่นฉันเขียนด้วยหมึกสีเขียว มันก็เขียวด้วยกันทุกคน และบางข้อฉันตอบส่งเดช เช่น Yes, I don't. (ใช่ค่ะ หนูเปล่าทำ) หรือ No, I do. (เปล่าค่ะ หนูทำเอง) มันก็เอากับฉันอีก และสำหรับบางข้อฉันแสร้งตอบว่า "You can come. Ha! ฮ่า He! ฮี" มันก็เฮฮาลอกกันทั้งห้อง ช่างไม่ฉงนกันสักนิดว่าภาษาฝรั่งเศสไหนจะใส่มั้ยมาก นอกจากจะไม่มีไหวพริบในการเดาแล้ว ยังไม่มีพรสวรรค์ในการลอกเอาเสียเลย

ตรวจคำตอบพิลึกพิลั่นอย่างนั้นครูก็รู้เท่าทันว่าลอกกันมา ฉันถูกหวัดกันเป็นคนแรกที่หน้าชั้นเรียน ต้องยืนขาเดียวกางสองแขนปากคาบชอล์กคาไว้

คายเมื่อไรครูจะจับมันยัดลงคอ น้ำลายก็ไหลยืดยักกับต้นยางถูกกรีด

เมื่อการสอบไล่จบจนจะถึง เด็กป.7 ส่วนใหญ่ก็เตรียมปั่นผืนกันว่าจะเป็นแพทย์บ้าง ครูบ้าง นักธุรกิจบ้าง แต่ละคนมองหาสถานที่ศึกษาแห่งใหม่ให้ตรงฝัน โดยไม่ทันคิดว่าจะสอบไล่ผ่านหรือเปล่า ถ้าไม่ผ่านจะทำอย่างไร จริ่งดังว่า เพื่อนๆ ตกภาษาอังกฤษซึ่งเป็นวิชาบังคับ ทำให้ต้องเรียนซ้ำชั้นขณะที่ฉันย้ายไปเรียนมัธยมที่สถาบันอื่น ขาดเพื่อนสนิทผู้รู้ใจจากโรงเรียนเดิมทำให้ฉันเหงาหงอยพอสมควร รู้สึกผิดที่ตนเองมีส่วนทำให้เพื่อนรักสอบตก ฉันงกเงินจนไม่คิดว่าเพื่อนจะเป็นยังไง ฉันได้เงินแล้วเพื่อนได้อะไร ฉันเห็นแก่ตัว ไม่รักเพื่อน ข้าเพื่อนทางอ้อม ฉันไม่เอาไหนจริงๆ นั่นแหละ

เอาใหม่ เปลี่ยนความคิดเสียใหม่ เก็บเรื่องเงินทองธุรกิจไว้ก่อน ต่อจากนี้ไปถ้าเพื่อนใหม่คนไหนถามอะไรที่เกี่ยวกับอังกฤษที่ฉันเคยรู้พอดี ฉันจะไม่เก็บเงินเขา แต่จะเต็มใจช่วยกันไขข้อสงสัย ไม่ก็พาไปพบอาจารย์ให้ท่านแนะจะดีกว่า ฉันสืบทอดความคิดนี้แต่นั้นมา แต่ทว่าลมกิเลสมันพัดลึกลงในเลือด เพราะยิ่งเรียนสูงมากขึ้นเท่าไรรายได้จากการรับแปลรายงานการวิจัยและวิทยานิพนธ์ก็สูงขึ้นตาม ฉันตะป๊ะตะบันรับจ้างแปลอะไรอย่างไร้สำนึกว่าเมื่อรับปริญญาแล้วเพื่อนจะเหลือคุณสมบัติและทักษะอะไรไว้เลี้ยงชีพ

ฉันทำผิดซ้ำแล้วซ้ำเล่าต่อเพื่อนๆ ครั้งหนึ่งครั้งเดียวและครั้งสุดท้ายที่จำได้ติดตามคือคราที่กลุ่มเพื่อนสนิทและฉันได้เข้าฝึกงานในบริษัทต่างชาติ เราสนุกกับงานอยู่สามเดือน ฉันถูกแต่งตั้งให้ไปสังกัดประจำในบริษัทแห่งหนึ่งที่ซึ่งเพื่อนๆ ต่างฝันว่าจะได้ไปประจำที่นั่น ท้ายสุดฉันได้งานใน ‘บริษัทฝรั่ง’ สมดังใจคุณพ่อ แต่เพื่อนๆ ของฉันอยู่ไหน

ร่วมงานกับฝรั่งกว่าสิบปีฉันก็พบว่าภาษาอังกฤษลื่นไหลได้ตลอด เจ้านายซึ่งเป็นอเมริกันแท้ๆ ก็ยังไม่แคร์ไวยากรณ์ ตรงกันข้าม เพื่อนร่วมงานชาวเอเชียกลับจริงจัง ไม่ว่าจะพูดจะร่างจดหมายไวยากรณ์นี้ไม่มีหลุดเลย

ไวยากรณ์จำเป็นนักหรือ? ก็คงไม่ ถ้าคนสองคนสนทนากันรู้เรื่อง

“จะต้องการไปถึงชลบุรี, ผม” ฉันเคยเห็นฝรั่งหัวแดงดุษฎีเข้าไปถาม